

почнете да чувствувате, че трѣбва да станете по-добри, ти казвашъ тѣй: азъ ще стана по-добъръ — рѣшавашъ. Но като дойде врѣме да станешъ добъръ, казвашъ: то не е за този животъ, като дойда слѣдующия пѣтъ на земята, тогава Другъ пѣтъ рѣшишъ да напишешъ нѣщо, но си казвашъ: то е философски прѣдметъ, не е за мене. Нѣкой пѣтъ дойдете до музиката, рѣшитъ да учите, но трѣбва ли приложение казвате: е, то е за младитъ, техника трѣбва! Младиятъ пѣкъ макаръ и въ водата да падне, рѣши ли да скача, скача. Азъ съмъ виждалъ какъ нѣкое дѣте, дойде до водата, скочи въ нея и казва: хопала! — Нѣма нищо, втори пѣтъ ще го направя по-хубаво. Стариятъ казва: що ми трѣбваше да скачамъ то е толкова глупава работа! Тѣй щото, въ туй състояние, почвате ли да рѣшавате и да отлагате, туй е старостъта. Това можете да го провѣритъ практически. Младостъта и старостъта, това сж двѣ сжществени качества или двѣ прояви въ човѣка. Стариятъ човѣкъ всѣкога гледа да използва другитъ. Запримѣрь, като мине нѣкое младо момче покрай стария, той казва: хайде, дѣдовото, вземи стомничката! — туй — онуй, все да му донесатъ нѣщо. Той почва да чувствувать нужда отъ услуги. Туй е едно отъ качества на старостъта. Туй, което самъ можешъ да го на-